

Sajtómunkások XLVIII.

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXII. évfolyam, 5. szám, 2018. február 2.

Fekete felleg közelít, a horizonton megint kormányzati önkényeskedés körvonalai rajzolódnak ki. Most éppen a sajtókamara gondolata. A hétvégén megjelent *Népszava* szerint ősszel, de 2019 tavaszáig föltétlen fölállítanak egy érdekvédelminek mondott szervezetet: az idevágó javaslat értelmében fölvetődött, hogy csak az a kiadó nevezhetné magát a jövőben országos médiumnak, amelynek a kamarába intézményként belépő kiadó mellett újságírói tagjai is belépnek. Nem meglepő ez olyan országban, ahol az illiberális alapú jogfosztás jegyében első lépésben önkényesen elvesznek mindent trafiktól a gyógyszertárakon keresztül a földekig bezárólag, majd a második lépésben helyzetbe hozzák az összes barátot és közeli éhenkórászt. A sajtókamara ráadásul azzal a haszonnal is járna, hogy nem pusztán valamiféle vagyonátrendezés történne, hanem a nyilvánosság még mindig meglévő, a kormányzat szemét szűrő részét hoznák a mostaninál nehezebb, a javaslat némely pontját tekintve vállalhatatlan helyzetbe. Az érdekvédelem abból állna, hogy, amint azt a kialakított alapkoncepció tervezete jelzi, olyan előnyöket adnának a tagoknak, amelyek miatt „mindenki szeretne taggá válni”, továbbá csakis megfelelő képesítéssel vagy tapasztalattal rendelkező újságírókat lehetne alkalmazni, mégpedig munkaszerződéssel és állandó bérszinttel. Ez nyilvánvaló igazságtalanság olyan médiastruktúrában, ahol a kormány meg a vezető pártok erőszakosan intézkednek a hirdetési piac jelentős részét kitevő állami hirdetések kiközvetítéséről, ami egyben azt is meghatározza, hol lesz megfelelő bérszint. Ezt a bérszintet aztán kiválóan lehet alkalmazni a már ma is nehéz helyzetben lévő, függetlenségüket még őrző kiadókkal szemben.